

תוכן עניינים

- חלק ראשון – תנועת MeToo ומטרותיה.....3
- חלק שני – בחינה תיאורטית של התופעה החברתית.....5
- חלק שלישי – סיכום ומסקנות.....9
- ביבליוגרפיה.....10

חלק ראשון – תנועת MeToo

תנועת MeToo הוקמה בשנת 2006 על ידי טרנה ברוק (Tarana Bruke). טרנה היא פעילה חברתית למען זכויות אזרח אשר הקימה את התנועה במטרה לקדם מודעות לתופעה החברתית של הטרדות ותקיפות מיניות וניסתה לייצר סולידריות ואחדות בין קורבנות להטרדות מיניות ועבירות מין. מטרתה הראשונית של התנועה הייתה להתמקד בנערות ונשים מקבוצות מיעוט (למשל, נשים שחורות) שעברו הטרדות מיניות, אך בהמשך הורחבה והתעסקה בעבירות מין כלפי נשים באופן כללי. בשנת 2017 צברה התנועה כוח ציבורי רחב כאשר השחקנית אליסה מילאנו (Alyssa Milano) הגיבה למספר האשמות בהטרדות מיניות כנגד הבמאי הארווי ווינסטיין (Harvey Weinstein) ועודדה קורבנות לשתף את חוויותיהם בתקשורת ואמצעי המדיה השונים. תנועה זו מהווה דוגמה טובה למינוף הפמיניזם דרך הרשתות החברתיות, אשר אפשרו להרחיב את הדיון הציבורי על מושגים שונים כמו סקסיזם, מיזוגיניה (שנאה וזלזול כלפי נשים) ותרבות האונס. במסגרת הרחבת הדיבור על התנועה, עוד ועוד נשים החלו לשתף את חוויותיהם ברשתות החברתיות, תוך הוספת הכיתוב #MeToo, דבר שעודד נשים נוספות לשתף (Palmer et al, 2020).

אחת המטרות העיקריות של תנועת MeToo היא להסביר ולשפוך אור על התכיפות שבה נשים חוות הטרדות מיניות מסוגים שונים במקומות עבודתן. הטרדות אלו מוגדרות כהתנהגות סקסיסטית לא רצויה אשר נחוות בעיני המוטרת כמעליבה, מוגזמת ואף כמאיימת על תחושת הרווחה שלו. במחקרים שונים מעריכים החוקרים כי אחת מכל שתי נשים תהיה קורבן להטרדה מינית במקום עבודתה. מעבר לכך, מחקרים אלו מעריכים כי גם גברים יהיו בסיכון גבוהה לחוות הטרדות מיניות במקום העבודה. כך למשל, בשנת 2018 הוגשו בארצות הברית 7,609 תלונות על הטרדות מינית במקומות עבודה (84.1% על ידי נשים ו-15.9% על ידי גברים). נתונים אלו מדאיגים ביותר בשל העובדה שלהטרדות כאלו במקום העבודה יש השפעה קריטית על המשך הקריירה, תחושת הרווחה הפסיכולוגית, ואפילו על היבטים בריאותיים של האדם. (Chawla et al., 2020).

תנועות חברתיות אשר פועלות למען הכרה בזכויות אדם של קבוצות שונות באוכלוסייה הן אינן עניין חדש בעולם בכלל ובארצות הברית בפרט. לאורך ההיסטוריה התאגדו קבוצות שונות על מנת למחות על הפגיעה בזכויות אדם, כמו למשל תנועת הפנתרים השחורים. לעומת זאת, תנועת #MeToo היא תנועה חדשה, על אף שהיא עוסקת בנושא שאינו חדש כלל. לכן, כאשר הועלו הנושאים הקשים בהם מתעסקת התנועה היא צברה כוח רב שנתן את הלגיטימציה לעוד ועוד נשים לשתף את חוויותיהן ובכך אילצה את הרשויות להתייחס ברצינות להאשמות המוצגות במדיה החברתית. עם זאת, ישנה עוד דרך ארוכה וצורך בקביעת נהלים נוספים, כמו למשל

חלק שני – בחינה תיאורטית של התופעה החברתית

כוח חברתי—

כוח חברתי הוא האמונה של בני האדם ביכולת להשפיע על אנשים אחרים בסביבתם והוא מרכיב חשוב בכל יחסי הגומלין החברתיים. התנועה ופעיליה, כמו אגודות שונות לזכויות אזרח בעולם, משתמשים בכוח חברתי שלהם על מנת להעביר מסר לחברה. הפעילים בתנועות אלו מאמינים כי האזרחים אשר על זכויותיהם הם מנסים להגן לא מקבלים כוח ממסדי הולם והם מאמינים שיש ביכולתם להשפיע על הדעות של אנשים אחרים בשביל לקדם את מטרות הארגון. התנועה רואה בכוח שצברה כאמצעי להשגת המטרות שחשובות לה – שינוי עמדת הציבור והיחס הנורמטיבי להן זכות התנהגויות שנחווות כמטרידות ולא הולמות בעיני הפעילים בתנועה.

'קול' ככוח—

תנועת MeToo משתמשת בקול הקורבנות ובהצגה חופשית של חוויותיהן האישיות ככוח לשינוי דעותיהם של אנשים רבים. אין ספק שהטרדות מיניות במסגרות שונות הן לא דבר חדש. ברוב המקרים לא מדובר על עבירות חמורות ושימוש בהערות מיניות והתנהגות מזלזלת כלפי נשים לא נתפסו לאורך השנים כעניין חריג שיש לגנות אותו. טרם עבודתה של תנועת MeToo, כאשר התלוננו קורבנות על התנהגות כזו, לרוב לא זכו להתייחסות הולמת והתנהגויות אותן הן חוות כמטרידות נתפסו כתקינות. קולות הנשים שעברו חוויות כאלה אפשרו לתנועה לצבור כוח ובכך לנסות, ובסופו של דבר להצליח לשנות את הדעה של הציבור הרחב לגבי התנהגות זו. שימוש בקול הנשים אמנם יעיל אך מהווה אתגר, שכן קיימת פטריארכליות במקומות רבים בעולם בהרבה מקומות אשר מביאה לכך שסיפוריהן של הנשים עלולים להיתפס כחסרי משמעות על ידי בעלי כוח בחברה, שלרוב הם גברים.